

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Пазарджик, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Димитър П. Бозаджиев
ИВАНИНА ИГН. ИВАНОВА

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20235200500653 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №117/19.07.2023г., постановено по гр.д.№1028/2018г. по описа на РС- П. е признато за установено по отношение на А. С. Ч., с ЕГН ***** от град П., ул.“В. Т.” №**, чрез адвокат Ц. Ч. от Пазарджишка адвокатска колегия и „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, с ЕИК-*****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ж.к.“М. *”, Б. п. С., сграда 14, че помежду им не съществува облигационно правоотношение, съгласно което А. С. Ч. дължи на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД заплащането на сумата от 6945,61лв.- главница, 3704,15лв.- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв., ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разносните възлиза на 338,59лв., за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.11.2011г. в производство по ч. гр. дело № 802/2011г. по описа на Районен съд П., поради изтичане на абсолютната погасителна давност за събиране на вземането.

Осъдена е „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, с ЕИК- *****, със седалище и

адрес на управление: гр.С., ж.к.“М. *”, Б. п. С., сграда 14, да заплати на А. С. Ч., с ЕГН- *****, от град П., ул.,В. Т." №**, чрез адвокат Ц. Ч. от Пазарджишка адвокатска колегия, сторените съдебно- деловодни разноси в размер на 2090,72лв., която сума представлява сбор от 1600,00лв.- адвокатско възнаграждение и държавна такса, в размер на 490,72лв.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „БНБ П. Ф.“ С.А., клон България, гр.С., ж.к.“М. *”.

Твърди се в същата, че постановения съдебен акт е неправилен. В този аспект се визира, че за да уважи исковата претенция първоинстанционният съд е стигнал до неправилния извод, че разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД не намира приложение в процесния случай и било без значение досежно прекъсването на погасителната давност, дали заповедта за изпълнение стабилизирана или не.

Приема се, че изводът на съда е неправилен доколкото, съгласно Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. на ВКС по тълк.д.№2/2013г., ОСГТК, мотивите на т.14, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова самото заявление за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Счита се, че тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл.422, ал.1 от ГПК, предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415, ал.1 от ГПК.

Сочи се, че освен в тази хипотеза давността се счита за прекъсната и със стабилизиране на заповедта за изпълнение. Това е така, тъй като влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на присъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражение. Затова заповедното производство може да бъде възобновено при наличието на предпоставките по чл.423 от ГПК, а иск за оспорване на вземането на основни факти, настъпили до изтичането на срока за подаване на възражение може да бъде предявен само при наличието на предпоставките по чл.424 ГПК. В този смисъл се цитира съдебна практика. Предвид изложеното се приема, че стабилизиращата заповед за изпълнение има последиците на съдебното решение за установяване съществуването на вземането по смисъла на чл.117, ал.2 от ЗЗД, така че срокът за новата давност по чл.117, ал.1 от ЗЗД, следва да бъде съблюдаван с оглед разпоредбите на

чл.117, ал.2 от ЗЗД.

Твърди се, че в настоящия случай не се спори, че двуседмичния срок по чл.414, ал.2 от ГПК, считано от връчването на заповедта определен за подаване на възражение от длъжника срещу издадената против него заповед за изпълнение №624 от 14.10.2011г., имащо за последица възпрепятстване възможността същата да влезе в законна сила, съгласно чл.415, ал.1 от ГПК, такова възражение не е подадено от А. С. Ч. в резултат на което, издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК е влязла в законна сила и на това основание в полза на кредитора е издаден изпълнителен лист по разпореждане на заповедния съд, съгласно разпоредбата на чл.416 от ГПК.

В случая се счита, че дружеството не е имало основание да заведе иск за установяване съществуването на вземането си срещу длъжника А. Ч., доколкото от последния не е постъпило изискуемото се по закон възражение по чл.414 от ГПК, с което да заяви, че не дължи изпълнение на вземането по подадената заповед за изпълнение.

Приема се, че фактът на неподаването на такова заявление в срок води до влизане в законна сила на заповедта за изпълнение по реда на чл.416 от ГПК. Заповедта за изпълнение се стабилизира и представлява редовно изпълнително основание за издаване на изпълнителен лист.

Твърди се, че положителна процесуална предпоставка да съществува право на иск на заявителя в заповедното производство е подаването от насрещната страна- длъжника на възражение по чл.414 от ГПК с което се възпрепятства влизането в сила на заповедта. Ако няма подадено валидно възражение по чл.414 от ГПК, исков процес за установяване на вземането на кредитора е недопустим, тъй като заповедта е влязла в сила и въз основа на това може да бъде издаден изпълнителен лист.

Визира се, че с факта на влизане в сила на заповедта за изпълнение е прекъсната погасителната давност за вземането на заявителя, считано от датата на инициране на заповедното производство, тоест е започнала да тече нова погасителна давност от 5 години, считано от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Твърди се, че изпълнителното производство е образувано на

11.03.2015г. по молба на вискателя по чл.426 от ГПК, като същата е обективизирано възлагане по чл.18 от Закона за частните съдебни изпълнители. На 06.03.2017г. е депозирана молба от вискателя за предприемане на действия по принудително изпълнение срещу имуществото на длъжника. На 13.07.2018г. е наложен запор върху наличните банкови сметки на длъжника. Предвид на така изложеното се счита, че в случая са налице валидни прекъсвания на погасителната давност. Първото от тях е с факта на подаване на заявлението до заповедния съд за издаване на заповед за изпълнение предвид влизането ѝ в законна сила при условията на чл.416 от ГПК и впоследствие на 12.03.2015г., когато са предприети същински действия по принудително изпълнение по изп.дело №381/2015г. по описа на Г. Т., рег. №882, с район на действие Окръжен съд- Пазарджик.

Предвид на изложеното се приема, че в случая са налице валидни прекъсвания на погасителната давност. Вземането на вискателя съществува и то не е погасено по давност нито преди, нито след издаване на заповедта за изпълнение и сумата е дължима от длъжника по изпълнението, поради което и постановеното първоинстанционно решение се явява неправилно.

Искането е да се отмени обжалваното решение и се постанови ново, с което се отхвърли предявения отрицателен иск, като неоснователен.

Моли се за присъждане на съдебно- деловодни разноски.

В срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- А. С. Ч., чрез пълномощника ѝ адв.Ц. Ч..

В него се оспорва подадената въззивна жалба, като се приема, че тя е неоснователна.

Счита се, че постановеното от първоинстанционния съд решение е правилно и законосъобразно.

В тази насока се излагат съображения в насока неоснователността на наведените във въззивната жалба възражения.

Искането е да се остави без уважение подадената въззивна жалба, като се потвърди обжалвания съдебен акт, като правилен и законосъобразен.

Моли се за присъждане на сторените разноски пред настоящата инстанция.

С Решение №26011/03.10.2023г., постановено по гр.д.№1068/2018г. по

описа на РС- П. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Решение №117/19.07.2019г., постановено по гр.д. №1028/2018г. по описа на РС- П., като на лист 120/гръб/ от делото, на страница 4 от решението, от ред втори, отдолу на горе до ред 17 отгоре надолу, на страница 5 от решението, лист 121 от делото, а именно- целия първи диспозитив на решението, вместо: „ПРИЗНАВА за установено по отношение на А. С. Ч., с ЕГН -*****, от град П., ул.“В. Т.” №**, чрез адвокат Ц. Ч. от Пазарджишка адвокатска колегия и „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, с ЕИК-*****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ж.к.,М. **, Б. п. С., сграда 14, че помежду им не съществува облигационно правоотношение, съгласно което А. С. Ч. дължи на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД заплащането на сумата от 6945,61лв.(шест хиляди деветстотин четиридесет и пет лева и шестдесет и една стотинки)- главница, 3704,15лв. (три хиляди седемстотин и четири лева и петнадесет стотинки)- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв.(хиляда двеста седемдесет и девет лева и седемдесет стотинки), ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разносните възлиза на 338,59лв.(триста тридесет и осем лева и петдесет и девет стотинки), за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.11.2011г. в производство по ч.гр.дело №802/2011г. по описа на Районен съд П., поради изтичане на абсолютната погасителна давност за събиране на вземането.“, ДА СЕ ЧЕТЕ:

„ПРИЗНАВА за установено по отношение на А. С. Ч., с ЕГН -*****, от град П., ул.“В. Т.” №**, чрез адвокат Ц. Ч. от Пазарджишка адвокатска колегия не дължи на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, с ЕИК-*****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ж.к.,М. **, Б. п. С., сграда 14, заплащането на сумата от 6945,61лв.(шест хиляди деветстотин четиридесет и пет лева и шестдесет и една стотинки)- главница, 3704,15лв. (три хиляди седемстотин и четири лева и петнадесет стотинки)- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв.(хиляда двеста седемдесет и девет лева и седемдесет стотинки), ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разносните възлиза на 338,59лв.(триста

тридесет и осем лева и петдесет и девет стотинки), за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.11.2011г. в производство по ч.гр.дело №802/2011г. по описа на Районен съд П., поради изтичане на абсолютната погасителна давност за събиране на вземането.

В съдебно заседание, жалбоподателят „БНБ П. П. Ф. С.А., клон България КЧТ“, редовно призован, представител не се явява. В същото по повод на постъпила писмена молба от „Ю. Б.“ АД и докладвани данни за придобиване на търговското предприятие и дейността на „БНБ П. П. Ф. С.А., клон България КЧТ“, на основание чл.227 от ГПК, първото дружество е конституирано като страна в настоящото производство. В същата молба се поддържа подадената въззивна жалба. Моли се същата да бъде уважена, по съображения изложени в нея, като се потвърди обжалваното решение. Претендират се разноси.

Ответникът по жалбата- А. С. Ч., редовно призована, не се явява. За нея се явява процесуалния ѝ представител- адв.Ч., която оспорва подадената въззивна жалба, като моли същата да се остави без уважение въззивна жалба, като неоснователна и се потвърди обжалвания съдебен акт. Моли се потвърждаване на обжалваното решение, както и за присъждане на направените по делото съдебно- деловодни разноси.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:

Производството пред РС- П. е образувано по повод на подадена искова молба от А. С. Ч., от гр.П., ул.“В. Т.” №**, чрез адв.Ц. Ч. от АК- Пазарджик, срещу „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр.С., ж.к.“М. *“, Б. п. С., сграда 14 с която е предявен иск, с правно основание по чл.439, ал.1 от ГПК.

Твърди се в същата, че на 28.11.2011г., в производството по ч.гр.дело №802/2011г. по описа на РС- П., в полза на ответното дружество е издаден изпълнителен лист за сумата от 6945,61лв.- главница, сумата от 3704,15лв.- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв., ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разноските възлиза на 338,59лв.

Сочи се, че основание за това заявление по реда на чл.410 от ГПК е предсрочна изискуемост на вземане, настъпила на 30.12.2009г., на дължимо от А. Ч. плащане по договор за потребителски паричен кредит №PLUS-01255795.

Твърди се, че въз основа на същия изпълнителен лист, по искане на дружеството- ответник по настоящото гр.дело е било образувано изпълнително дело №381/12.03.2015г. по описа на ЧСИ №882- Г. Т., като на 27.07.2015г. на А. Ч. е връчена ПДИ и с разпореждане на ЧСИ от 13.07.2018г. са наложени запори върху банковите сметки и трудовото възнаграждение на ищцата.

Твърди се, че от обявяването на кредита за предсрочно изискуем на 30.12.2009г. до предприемането на действия по принудително изпълнение на вземанията по изпълнителния лист са изминали повече от 5 години и правото да се искат изпълнителни действия е погасено на 31.12.2014г., като при това положение изпълнително дело №20158820400381 по описа на ЧСИ Г. Т. е образувано при изначална липса на изпълняемо право у взыскателя.

От изложените твърдения се приема от ищцата, че това поражда правния ѝ интерес от оспорване на изпълнението по посоченото изпълнително дело.

Искането е да се постанови решение, с което на основание чл.439, във връзка с чл.124 от ГПК, да се приеме за установено по отношение на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, че А. С. Ч. не дължи заплащането на 6945,61лв.- главница, 3704,15лв.- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв., ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разносните възлиза на 338,59лв., за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.11.2011г. в производство по ч.гр. дело №802/2011г. по описа на РС- П..

Претендират се съдебно- деловодни разноски.

В законоустановеният срок от страна на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД се представя писмен отговор на исковата молба. В него се твърди, че предявената искова молба е допустима, но неоснователна.

Твърди се, че предвид неизпълнението на поетите задължения от страна

на ищцата по Договор за потребителски кредит №PLUS-01255795, ответниците са предявили Заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, по реда на чл.410 от ГПК, като в предвидения от закона двуседмичен срок за подаване на възражение от страна на Ч. срещу издадената заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, такова възражение не е било подадено и издадената заповед за изпълнение и влязла в законна сила. Именно заради това е издаден изпълнителен лист от страна на заповедния съд, съгласно разпоредбите на чл.416 от ГПК в полза на ответниците по настоящото дело.

Сочи се, че въз основа на издадения изпълнителен лист е инициирано изпълнително производство срещу А. Ч. за принудително събиране на сумите чрез образуване на изпълнително дело №381/2015г. по описа на ЧСИ- Г. Т., с район на действие ОС- Пазарджик.

Визира се от страна на ответникът, че не е имал основание да заведе установителен иск за съществуване на вземането, тъй като не е постъпило възражение от страна на А. Ч. по реда на чл.414 от ГПК и същата не е заявила, че не дължи изпълнение на вземането срещу нея. Заповедта се е стабилизирала и представлява редовно изпълнително основание за издаване на изпълнителен лист.

Сочи се, че тъй като липсва положителна процесуална предпоставка за установяване съществуването на вземането чрез подаването на възражение по реда на чл.414 от ГПК, не е подаден иск по смисъла на чл.422 от ГПК от страна на дружеството- ответник, а фактът, че заповедта за изпълнение е влязла в сила, сочи че е прекъсната и погасителната давност за вземането на дружеството- ответник, считано от датата на инициране на заповедното производство, когато е започнала да тече нова погасителна давност от 5 години, считана от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по смисъла на чл. 410 от ГПК.

Твърди се, че изпълнителното производство, образувано на 11.03.2015г., е обективирало и възлагане по чл.18 от ЗЧСИ, като на 06.03.2017г. е депозирана молба от вискателя „БНП П. П. Ф.“ ЕАД за предприемане на действия по принудително изпълнение срещу имуществото на длъжницата Ч..

Сочи се, че на 13.07.2018г. е наложен заповед върху наличните банкови

сметки на длъжницата, като в случая са налице валидни прекъсвания на погасителната давност.

Приема се, че първото прекъсване на тази давност е с факта на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, а впоследствие и с факта на предприетите изпълнителни действия по изпълнително дело №381/2015г. по описа на ЧСИ- Г. Т..

Счита се от ответното дружество, че вземането им съществува, като то не е погасено по давност, нито преди, нито след издаването на заповед за изпълнение, като сумата е дължима от ищцата, която е длъжник по изпълнението.

Искането е да се отхвърли, като неоснователна подадената от А. С. Ч. искова молба.

Моли се за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно от материалите по ч.гр.д.№802/2011г. по описа на РС- П. се установява, че е подадено от страна на ответника „БНБ П. П. Ф.“ ЕАД, Заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК с която е претендирано парично вземане в размер на 6945,61лв.- главница, възнаградителна лихва в размер на 370415лв. за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва в размер на 1279,70лв. за периода от 30.12.2009г. до 02.09.2011г., ведно със законната лихва върху главницата 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до изплащане на вземането, както и разноски в размер на 338,59лв., от които 238,59лв.- държавна такса и 100лв.- адвокатско възнаграждение.

Посочено е като обстоятелства от които произтича вземането Договор за потребителски кредит №PLUS- 01255795, сключен от 03.09.2008г., съгласно който ищцата е получила от дружеството -ответник заем, в размер на 7000лв. Визирано е, че дружеството е изплатило сумата по заема на банкова сметка на клиента и по този начин е изпълнило задълженията си по договора. Вследствие на това за А. С. Ч. е възникнало задължението да погаси заема на 71 вноски, всяка с размер на 175лв., според уговорен между страните план.

В графата „Допълнителни изявления и допълнителна информация“ е

отразено, че А. С. Ч. е преустановила плащането на вноските по кредит №PLUS- 01255795 на 30.11.2009г., като до този момент са платени 14 вноски. Съгласно общите условия по договора, вземането на кредиторе е предсрочно изискуемо в пълен размер /главница и възнаградителна лихва/, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски. Фактът на предсрочната изискуемост е настъпил на 30.12.2009г. Отражено е, че А. С. Ч. дължи и обезщетение за забава в размер на 1279,70лв. за периода от настъпването на предсрочната изискуемост на кредита до датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК, ведно със законната лихва от момента на подаване на заявлението до окончателното изплащане на дължимите суми, както и съдебни разноски в размер на 238,59лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., съгласно действащата Тарифа за минималните адвокатски възнаграждения.

Видно от Заповед №624/14.10.2011г., постановена по ч.гр.дело №802/2011г. по описа на РС- П. се установява, че заповедният съд е разпоредил ищцата А. Ч., да заплати на ответното дружество сумата от 6945,61лв.- главница, сумата от 3704,15лв.- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв., ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разноските възлиза на 338,59лв.

От Съобщение до А. С. Ч. се установява, че същата е получила издадената ѝ заповед на 09.11.2011г., като писмено възражение по образец от страна на последната не е постъпило. В последица от това, е издаден на 28.11.2011г. изпълнителен лист, като ищцата е осъдена да заплати посочените по- горе суми.

От материалите по приложеното по делото изпълнително дело №2158820400381 по описа на ЧСИ- Г. Т., с район на действие ОС- Пазарджик се констатира, че делото е образувано въз основа на същия изпълнителен лист и по молба на ответното дружество, с вх.№1340/11.03.2015г.

От същото това дело е видно, че на ищцата Ч. са начислени суми за образуване на изпълнителното дело, извършване на справка за длъжника и неговото имущество, изготвяне и връчване от ЧСИ или негов служител на покани, призовки, преписи от жалби, уведомления или книжа, като

разноските по изпълнителното дело възлизат на сума в общ размер на 66лв. към датата на образуване на изпълнителното дело.

Видно от Постановление №806/12.03.2015г., изпълнителното дело е образувано, като разноските са определени на такси в размер на 66лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 350лв.

От Разпореждане № 2208 от 13.07.2018г. след извършени проверки, ЧСИ- Г. Т. е наложил запори на банкови сметки и запор на трудово възнаграждение на ищцата Ч., като по отношение на същата са изпратени 2 броя запорни съобщения до банки, в които има разкрити сметки на името на Ч. и един брой запорно съобщение до работодателя й- „Б.“ АД, всички с основание- до размера на посочената сума от 19477,58лв., които включват както претенцията на дружеството ответник, така и суми, дължими на НОИ и други публични вземания.

От Съобщение с изх.№8793/13.07.2018г. се установява, че работодателят е уведомен за наложения запор върху трудовото възнаграждение на ищцата на 23.07.2018г.

Видно от Писмо с изх.№409/04.10.2018г. на „Б.“ АД, гр.П. до ЧСИ- Г. Т. се констатира, че работодателят е информирал ЧСИ, че на А. Ч. има наложени запори върху трудовото възнаграждение от други ЧСИ, като към момента на изготвяне на писмото същата е в отпуск поради временна нетрудоспособност и няма възможност за нова удръжка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба и констатира, че същата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението е неправилно и незаконосъобразно.

Първоинстанционният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил

правната квалификация на предявения иск, като се е произнесъл по предявения главен такъв по чл.439 от ГПК. Същият е уважен от последния, но в случая настоящата инстанция не може да сподели изложените съображения.

Въззивният съд приема, че същественият спорни въпроси стоящи в конкретния казус е, прекъснала ли е теченето на давностния срок за вземането, влязлата в сила заповед, приложима ли е разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД в случая и изтекъл ли е давностния срок за вземането преди образуване на изпълнителното дело.

В този аспект следва да се посочи, че не се спори от страните по делото, че предсрочната изискуемост на дължимото от А. Ч. плащане по договор за потребителски кредит е настъпила на 30.09.2009г.

Основният довод за да бъде уважен предявения иск е, че от 30.09.2009г. до предприемане на действия по принудително изпълнение са изминали повече от 5 години и правото да се искат изпълнителни действия е погасено на 31.12.2014г. Следователно би следва да се приема, че давностния срок за вземането според основаниято, от което произтичат отделните негови части- 5 години за главницата и 3 години за възнаградителната и мораторната лихва, съгласно разпоредбите на чл.110 от ЗЗД и чл.111, б.,в“ от ЗЗД.

Не може обаче да има спор по делото, че издадената Заповед №624/14.10.2011г. е влязла в сила на 23.11.2011г.

В случая следва да е приема, че с влизането в сила на издадената заповед теченето на давностния срок за вземането е бил прекъснат и е започнал да тече нов давностен срок. Доколкото се касае за вземане установено със заповед за изпълнение, то приложение по отношение продължителността на новата давност следва да намери разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД. Тази разпоредбата предвижда, че ако вземането е установено с влязло в сила решение, то новата давност всякога е 5 години.

На практика няма основание да бъде отречено схващането, че влязлата в сила заповед има значение на влязло в сила решение по отношение на нейния предмет, в случая парични задължения, доколкото съобразно разпоредбите на действащия процесуален закон е приравнена по последици на този акт.

След влизане в сила на решението страните са длъжни да прекратят съществуващия между тях спор и да приведат поведението си в съответствие с приетото в решението. Ненаведените в производството по съответния

процесуален ред и срокове, факти и обстоятелства, а в определени случаи и възражения се преклудират и не могат да служат за повдигане на нов спор за същото право между страните. Изключение от това правило е институтът на отмяната на влязло в сила решение, допустимо в изчерпателно посочени хипотези и при възникване на нови факти и обстоятелства след устните състезания, които могат да служат като основание за нов иск между същите страни за същото право.

Следва да се отбележи, че по идентичен начин са уредени последици на влязлата в сила заповед. Съдебната практика последователно се придържа към становището, че влизането в сила на заповедта слага край на спора между страните и длъжникът следва, под страх от преклудирание, да изчерпи всичките си възражения срещу вземането /ако има такива/ в производството по чл.422 от ГПК. При влезлите в сила заповеди също са предвидени изключения от правилото, когато длъжникът може да оспорва съществуването или дължимостта на вземането, отново в изчерпателно посочени хипотези- по реда на чл.423 от ГПК /аналогичен на чл.303, ал.1, т.5 от ГПК/, чл.424 или чл.439 от ГПК.

Следователно оспорването на вземане установено с влязла в сила заповед е ограничено по начин сходен с този за влезлите в сила решения.

Тези доводи отнесени към конкретния казус, водят до извода, че новият давностен срок започнал да тече от влизането в сила на 23.11.2011г. на Заповед №624/14.10.2011г. е 5 години. Този срок последователно е бил прекъсван на 11.03.2015г.- датата на депозиране на молбата за образуване на изпълнително производство с налагане на запови на 13.07.2018г.

Реално, това са и именно действия, които съобразно разрешението дадено по въпроса в т.10 от ТР №2/2013г., на ОСГТК на ВКС, прекъсват теченето на давностния срок.

Следователно правото на принудително изпълнение на въззивника не е било погасено и въззиваемия продължава да дължи изпълнение в полза на въззивника по отношение на вземането по издадената процесна заповед.

По изложените съображения и несъвпадане на изводите му с тези на първоинстанционния съд, настоящият въззивна инстанция намира, че предявения иск неправилно е уважен, поради което подадената въззивна жалба се явява основателна. В последица от това, обжалваното решение,

включително и постановеното решение с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка, която е неразделна част от първия съдебен акт, като неправилни и незаконосъобразни следва да се отменят, като се отхвърли предявения от страна на Ч. иск с правно основание по чл.439 от ГПК, като неоснователен, по отношение на новоконституираната страна- ответник- „Ю. Б.“ АД.

Предвид този изход на делото, в тежест на А. С. Ч. следва да се присъдят направените по делото в общ размер от 654,36лв., от които 100лв.- юрисконсултско възнаграждение пред първата инстанция и 464,36лв. пред въззивната инстанция, от които 364,36лв.- държавна такса, както и 100лв.- юрисконсултско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното, Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА изцяло Решение №117/19.07.2019г. и Решение №260011/03.10.2023г. и двете постановени по гр.д.№1128/2018г. по описа на РС- П., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска предявен от А. С. Ч., с ЕГН *****, от гр.П., ул.“В. Т.” №**, за приемане за установено, че А. С. Ч. не дължи на „Ю. Б.“ АД, с ЕИК №*****, със седалище и адрес на управление: гр.С., район В., ул.“О. п.” №***, заплащането на сумата от 6945,61лв.- главница, 3704,15лв.- възнаградителна лихва за периода от 30.11.2009г. до 28.11.2014г., мораторна лихва за периода 30.12.2009г. до 02.09.2011г., в размер на 1279,70лв., ведно със законната лихва върху главницата от 6945,61лв., считано от 12.10.2011г. до окончателно изплащане на вземането, като размерът на разносните възлиза на 338,59лв., за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.11.2011г. в производство по ч. гр. дело № 802/2011г. по описа на РС- П., поради изтичане на абсолютната погасителна давност за събиране на вземането, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА А. С. Ч. А. С. Ч., с ЕГН ***** от град П., ул.“В. Т.” №**, да **ЗАПЛАТИ** на „Ю. Б.“ АД, с ЕИК №*****, със седалище и адрес на управление: гр.С., район В., ул.“О. п.” №***, направените съдебно-деловодни разноси в общ размер от 654,36лв., от които 100лв.- юрисконсултско възнаграждение пред първата инстанция и 464,36лв. пред

въззивната инстанция, от които 364,36лв.- държавна такса, както и 100лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщението до страните по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____